

te loopen en zoo, ze voorzichtig opjagend, te pakken. Dicht bij elkaar gekomen, bukten wij ons en grepen de jonge vogels, die geen uitweg meer zagen, beet. Ik legde ze in den slappen hoed en zacht piepend schikten ze zich in hun nieuwe nestje. Ze waren nog geheel met zacht dons bedekt, alleen de losse, bewegelijke vleugelstompjes begonnen reeds zwarte strepen te vertoonen, een zwak begin van de later zoo breede vlucht. De donkere donskleur diende als beschuttingsmiddel.

Ik sprong over den berm en hield mijne handen uitgespreid, terwijl de heer in de sloot de dieren beurt voor beurt op den rand zou zetten. Een voor een rolde, tuimelde, dartelde een klein donsbaljetje

met spartelende gele pootjes over de zandige klonten. De eersten kwamen goed over, maar toen rolden zij bij twee te gelijk den dijk af, zoodat ik ze niet meer allen houden kon en er vier in de struiken verdwenen. Gelukkig vonden wij ze weer gauw terug en waren allen op behouden grond. De voorman gaf den weg aan en allen volgden. De moeder-eend was wat dichterbij gekomen en lokkend klonk haar geroep om de kindertjes tot zich te krijgen. Ik luisterde nog een poosje tusschen de struiken, het lokkend geroep en angstig gepiep hield op, alles was weer rustig en „the happy family“ vereenigd.

Jo Kok.

IETS UIT HET LEVEN DER EKSTERS.

Zoolang de kinderen bij school nog spelen, is er geen der bonte gasten te zien, — nergens, ook niet in de boomen, die op zulk een afstand verwijderd staan, dat ze zich daar volkomen veilig achten konden. Nauwelijks evenwel zitten de kleinen in hun banken of — schetteret — ze zijn present. In den regel met z'n tweetjes, — soms met z'n drieën, vieren, vijven, zetten ze zich in de takken der linde, vlak bij het raam. Toen ze deze gewoonte begonnen te krijgen, leidden ze in het eerst menigen dreumes van zijn sommetjes en leeslesjes af; tegenwoordig zijn de leerlingen er zóó aan gewend, de eksters te zien, dat ze alleen maar opzien, als er eentje zeer dicht, *al* te dicht bij de ruiten komt en haar geschetter buitengewoon luid laat klinken.

Eksters hebben iets van een niet onaardig slag van menschen, die, zoo in d'r eentje, zonder opzien te baren, overal met den neus bij zijn, die overal wat zien en wat bijzonders opmerken, in alles belang stellen, met alles hun voordeel weten te doen, en zoo echt gemoedelijk van alles en nog wat praten kunnen.

De eksters, ze snuffelen de geheele streek door, en merken de geringste verandering, die er in haar gebied plaats vindt, oogenblikkelijk op. Men kan aan ze zien, dat ze — op haar eigen wijze — een zeer duidelijke voorstelling der omgeving bezitten en wel zoo'n beetje in den waan verkeer, dat eigenlijk alles om haar draaien moet, dat ze hoofdpersonen, zoo niet *de* hoofdpersonen zijn.

Al lang hebben de „schoolkinderen“ in de gaten gekregen, dat de schoolkinderen des middags met hun boterhammetjes wel eens minder netjes en zuinig omspringen, dan ze te huis zouden moeten doen. Er valt nog al dikwijls een kruimel — ook

vaak een brokje — bezijden het mondje. En pas is dan de middagschooltijd aangevangen, of de schetteraars zijn aanwezig, in de eerste plaats om te zorgen, dat er geen greintje voedsel verloren gaat.

Er is nog iemand, die ook op het weder beginnen der lessen gevestigd heeft; dat is onze hond. Nu ontstaan er natuurlijk van die kleine onaangenaamheden, als b.v. vriendin Pica juist het brokje wegpikt, hetwelk ook vriend Canis op het oog had, of omgekeerd, als de eerste net van het takje wippen wilde, maar de laatste haar voor was geweest. Evenwel de concurrenten kennen elkaar en ze weten elkander op de juiste waarde te schatten. De hond haat de vogels, omdat ze zoo vlug zijn en hij met al zijn kracht, herculeskracht bij die der tegenpartij vergeleken, machteloos is. Telkens loert hij om ze, zonder dat ze er erg in hebben, te snappen. Maar de domste der eksters weet best, dat Azor zich niet in de lucht verheffen kan, — en blijft zitten, dood bedaard; de hond nadert in schuinsche richting, voor de leus snuffelend, als had hij niets in den zin — dan ineens een paar sprongetjes — en juist op het laatste nippertje wipt de vogel de hoogte in en zet zich een eindje verder weer heel gewoon neder. Blijkbaar neemt de hond een en ander ernstiger op dan de vogels, die alles meer als spel, als niet onaardige tijdspasseering beschouwen.

Het zijn me dames, die eksters!

Wat maken ze een koddigen indruk, wanneer ze zich op den grond voortbewegen! Een enkele maal stappen ze — deftig en wel — doch in den regel huppelen ze met veerkrachtige sprongetjes. Voor een klein vogeltje lijkt dat niet gek, maar die groote eksters te zien hippen, met de beenen schuin naar voren gestrekt, dat staat minstens een weinig komiek.

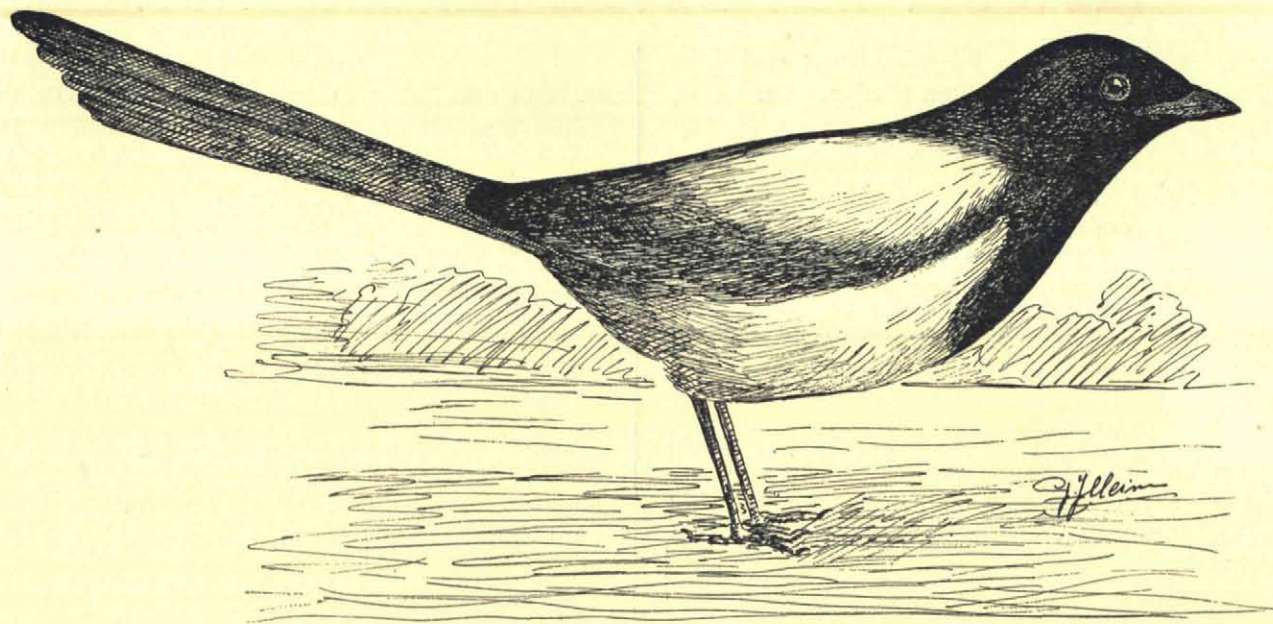
De eksters kunnen heel wat levendigheid teweegbrengen in de buurt, waar ze haar nest gaan bouwen. Dat nest is al haar trotsch en neemt een overgroot deel van haar denken en haar werken in beslag. Alsof ze bang zijn, niet op tijd klaar te zullen komen, maken ze dikwijls in den winter, wanneer het nog vriest dat het kraakt, reeds een aanvang met den gewichtigen arbeid.

Nu is een ekstersnest geen kleinigheid. Het moet groot en sterk wezen. Er moeten takjes worden ingewerkt ter dikte van een duim. Voorts dient er een ferme bodem van leem in gemetseld en een stevig, solied dak er boven getimmerd te worden. Het inwendige moet ten slotte met fijne takjes, bij voorkeur van het heidekruid, worden gevoerd.

Is 't wonder, dat de ekster belangstelling vraagt voor haar prachtig werkstuk? Niet alleen doorluidruchtige drukte gedurende den arbeid, ook door de in het oog

houden, die in verband stond met de bovenbedoelde oneenigheid over bouwterrein?

We gingen als jongens wel eens nesten uithalen van „grootte vogels“. En we meenden er den landman een dienst mede te bewijzen. Nu, wie wel eens heeft bijgewoond, dat een ekster of kraai een kuikentje in de klauwen medevoerde, en dan de klokken zenuwachtig zag heen en weder rennen en opstuiven — de wanhoop nabij! — kan voor de roofsters geen onvermengde gevoelens van genegenheid koersteren. Zoo'n heelen morgen liepen we de bosschen rond. Als we een nest gevonden hadden, zagen we eerst of er onder den boom ook sprokkels lagen. Waren er die — een bewijs, dat het nest nieuw was. Dan sloegen we met een knuppel tegen den boomstam. Vloog een ekster uit het nest weg — een bewijs, dat er eieren waren. Dan naar boven! O, ons hart klopte werkelijk

vallende plaats, in het uiterste topje van een eik, populier of den, waar haar kunstproduct pronken zal?

Haar nicht, de kraai, b.v. is lang niet zoo hoogmoedig en mag het ook niet wezen, want haar nest heeft geen bodem van leem en bezit in het geheel geen dak. Zij blijft er dan ook dichter mede bij de aarde; soms kan men het, op den grond staande, met de hand bereiken.

Van die nicht gesproken; nog de vorige lente was een paartje eksters van plan het nest te maken op precies dezelfde plek, waar ook een paartje kraaien voornemens was zich te vestigen. Niet weinig spektakel was hiervan het gevolg! En warempel; per slot van rekening moesten de aardig wat grootere kraaien het tegen de eksters afleggen. Kort na dien zag ik daar in de buurt op een Zondagmiddag wel veertig eksters rustig bij elkander in een weiland. Wat ze daar deden? Vergadering

sneller, als we daar een vijftal mooie, groenachtig blauwe, donker gevlekte eieren in het met heidekuid gevoerde, zuiver ronde kuikentje zagen liggen. De eieren met trillende vingers in de pet gedaan, deze tusschen de tanden geklemd!... naar beneden! Nu werd er onderzocht, of de eieren ook reeds bebroed waren. We gingen er mede naar een slootje en lieten ze te water; indien ze zonken waren ze puik, indien ze dreven waren ze onbruikbaar, indien ze zweefden... dan wisten we het niet. Ik herinner me nog levendig, hoe we het op een keer over de al of niet deugdelijkheid der eieren niet eens konden worden, en een der kameraden ze alle houden mocht, zoo hij er eentje zonder vooraf te openen naar binnen slikte. Wat jongens! Hij deed het, na eenige aarzeling. Bij opening der andere bleek, dat ze goed kenbare jonge vogeltjes inhielden.

Eens wist ik een ekstersnest, waarover ik met mijn kameraden niet sprak, omdat ik de eieren alleen voor mij zelf houden wilde. Het zat in een langen, dunnen eik. Op een goeie middag klom ik den boom in. Het nest zat zóó hoog en het topje van den boom was zóó dun, dat ik alspoedig met topje, nest en al heen en weder begon te wiegen. Dat geeft een raar gevoel, zoo hoog in de lucht, en ik waagde me niet verder. Toch diende ik nog minstens een paar voet omhoog te klauteren, want ik kon nog nauwelijks den onderkant van het nest met de hand bereiken. Wel — dacht ik —

niet erg. Dan maar het nest van onderen geopend. Wat een werk! Meer dan een half uur rukte en brak ik takjes en kneep ik mijn nagels om in den leemen vloer. Eindelijk was er een opening en.... het nest was ledig.

Dat „nest-uithalen“ — bovenal van schijnbaar schadelijke vogels — kan voor jongens, door allerlei bijkomende avonturen, zoo verleidelijk worden, dat de onderwijzer wel met vurige liefde voor de natuur bezielde mag zijn, als hij zijn knapen in school zoo wil opvoeden, dat ze geen lust meer gevoelen de boomen te beklimmen met minder goede bedoelingen.

Gaarne mochten we een jonge ekster opvoeren. Liever dan een kraai, omdat ze veel vroolijker en ook mooier gekleurd was. Om zoo'n beest groot te krijgen, was niet veel zaakkennis noodig. De kooi was vaak een oud konijnenhok. Gekookte aard-appels en geweekt brood gebruikte de kweekeling met smaak en we gaven haar zooveel zij lustte, zoolang zij gaapte — en het bekwam haar best. Als zij al flink uit de kluiten gegroeid was, dan was er in den regel het nieuwtje af. We konden haar immers toch geen praten leeren. We verkeerden n.l. in de meening, dat daartoe eerst haar tong van voren moest losgesneden worden en aan die operatie waagden we ons gelukkig niet. Dan vergaten we dus wel eens stipt op tijd te komen met het voedsel. Gelukkig was ze zelf minder vergeetachtig en gaf zij het luidkeels te kennen, wanneer haar de maag begon te jeuken.

Veel landlieden mogen de eksters niet lijden, daar ze — volgens hun zeggen — veel kuikens rooven en dan liefst op plaatsen, welke een ferm afstand van het nest verwijderd zijn. Dicht bij het nest zijn de kuikens veilig. „Dat is slimheid, moet je weten.“ Menig schot wordt dan ook op een nest soms gelost... zonder het minste gevolg, omdat de hagelkorrels niet door den stevigen bodem dringen kunnen. Maar men jaagt de ekster van het nest; ze heeft de gewoonte steeds, voor ze wegvliegt, even op een takje te wippen, en altijd op hetzelfde. Dat weet de boer en .. na eenigen tijd hangt op een eenzaam akkertje aan een staak een gedooide vogel te bengelen, om schrik onder het „ongedierte“ te verspreiden.

Zoo had dezen zomer iemand in de buurt een mannetjesekster weggeschoten. De weduwe was niet te snappen. En ze trok zich het geval niet erg aan ook en had reeds den volgenden dag een tweeden echtgenoot. Nu was ze niet kieskeurig geweest en had tot wederhelft iemand aangenomen, die den staart, zijn schoonste sieraad, miste. Zeker een avonturier! De menschen in de buurt kregen schik in het stelletje en lieten het verder ongestoord.

De ekster maakt zich dikwijls moedwillig vijanden. Haar spotlust en brutaliteit zijn grenzeloos. Op zekeren dag had onze kat het op eentje gemunt. En dat maakte de vogel zoo nijdig, dat ze, inplaats van te vluchten, haar doodsvijand den ganschen dag sarde. Dan waren ze met haar beiden hier, dan daar — nu op den grond, een oogenblik later hoog in een boom. De kat nam al haar list en behendigheid te baat. Steeds hoorde men het spottende, nijdige geschetter van de ekster.

Maar tegen den avond, in de schemering, toen heeft ze de klauwen gevoeld.

Lintelo.

G. J. MEINEN.